

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
JEANNE D'ARC
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ
ΤΙΤΛΟΣ: «Ο ΑΝΕΜΟΝΕΙΡΟΠΑΡΜΕΝΟΣ»

Ένας μπαξές γεμάτος αίμα
είναι ο ουρανός και λίγο χιόνι.
Έσφιξα τα σχοινιά μου...πρέπει
και πάλι να ελέγξω τ'αστέρια.
Εγώ, κληρονόμος πουλιών, πρέπει
έστω και με σπασμένα φτερά
να πετάω.
Μ. Σαχτούρης

Γεννιόμαστε και βλέπουμε μονάχα ένα ποικιλόχρωμα φωτεινό κόσμο. Μεγαλώνοντας βάζουμε τάξη στη νομοτέλεια· οι χαρές, οι λύπες, το άγνωστο, το υπέροχο έρχονται σε μας και εμείς χορεύουμε μαζί τους. Αργότερα, βάζουμε τη σκέψη μας σελιδοδείκτη σε σελίδες κόσμου, ενός κόσμου με όψη δράκου, για να μάθουμε και να γευτούμε.

Ένας άνθρωπος βρέθηκε αντιμέτωπος με το ριζικό του, με το δικό του δράκο· κοίταξε τον κόσμο γύρω του και μέσα του, δε βρήκε ανάσα, έψαχνε για κάτι παραπάνω.

Νέος ακόμα ήθελε να κάνει κάτι σημαντικό· προσπαθούσε να βρει τρόπους να ξεχωρίσει χωρίς να ξέρει ότι ήταν ήδη ξεχωριστός... ίσως αυτό να τον έκανε πραγματικά ξεχωριστό – η γνώση δε φέρνει τη σοφία, μα η αναζήτησή της η αέναη–.

Μεγάλωνε, και μαζί του μεγάλωναν οι εμπειρίες, οι απαιτήσεις και οι αναμνήσεις του· παρ'όλα αυτά ζούσε μέσα στην άγνοια. Τη στιγμή που ο ήλιος ενώθηκε με τη θάλασσα στη δύση του, κίνησε για να ανταμώσει τα όνειρά του,

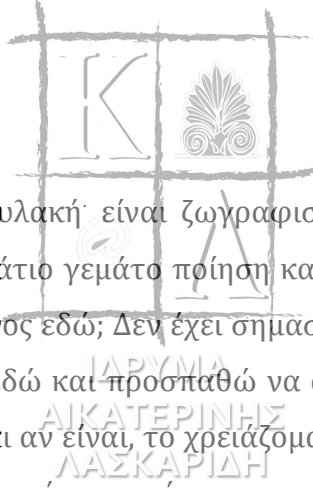
σαν να είχαν να συναντηθούν κάπου. Κάπου όπου δε θα τους παρατηρούσε κανείς. Κάπου απ'όπου και οι δυο τους ήξεραν πως δε πρόκειται να φύγουν ποτέ. Έτσι αντιλαμβανόταν εκείνος τη φράση «να ζεις το όνειρό σου». Και κοιμήθηκε...

Ήξερε πως μέσα απ'τον ύπνο θα βρει τον εαυτό του, μέσα απ'τον ύπνο θα μπορέσει να κατέβει έως το χαμηλότερο σκαλί της ψυχής του και να μιλήσει στο μικρό παιδί της νεότητάς του, άντρας πια γνώριζε τι ήθελε. Μέσα από έναν ύπνο που λίγο απείχε απ'το λήθαργο, έναν ύπνο βαθύ και γαλάζιο, γεμάτο σκέψεις και όνειρα, αντιθέσεις και δάκρυα, χαρμολύπες.

Ξημερώνοντας είχε ήδη αρχίσει να ζει μέσα στα όνειρά του, όχι όμως να ζει τα όνειρά του. Είδε όλα τα πρόσωπα που είχε γνωρίσει στη ζωή του, κρατούσε πάντα ένα πούπουλο μαζί του, ίσως επειδή ο ίδιος δεν είχε φτερά. Βρήκε τον εαυτό του ξαπλωμένο σ'έναν μπαξέ γεμάτο ροδακινιές και ιδρωμένα τριαντάφυλλα. Ποτιζόταν απ' τα δάκρυα των ανθρώπων που πόνεσαν και δεν πίστεψαν στον εαυτό τους σφίχτηκε η ψυχή του. «Δε φοβάμαι», είπε, «αν καταφέρω να βγάλω την ψυχή μου αλώβητη από αυτόν τον τόπο, τότε τα πάντα θα μπορώ, δε φοβάμαι» και μόλις τελείωσε αυτή του τη φράση σαν κάτι να έλαμψε στα μάτια του, πρώτη φορά.

Βρέθηκε σε μια φυλακή. Αποφάσισε να γράψει ένα γράμμα που θα απελευθέρωνε το πνεύμα του απ' αυτή τη φυλακή το σώμα του το είχε αφήσει από νωρίς πίσω. Ο παραλήπτης δεν έγινε ποτέ γνωστός, ωστόσο το γράμμα, έλεγε: «Βρίσκομαι σ'αυτό το δωμάτιο με τα κιγκλιδώματα, αγκαλιά με την ψυχή μου, δεν ξέρω τι να την κάνω. Κάποτε μου χαμογελάει, υπάρχουν όμως φορές που αρρωσταίνω απ'τα δάκρυά της. Εδώ οι μέρες κυλούν χωρίς να ρωτούν, χωρίς να καταλαβαίνω τη σημασία τους, χωρίς να ξέρω αν με πληγώνουν ή απλά με πονούν... αργά, όπως αργεί κάποιος να καταλάβει. Πολλές φορές κοιτάω απ' το παράθυρο, κάπου εκεί ξεμακραίνουν τα νησιά και οι γιορτές μου, εκεί μανάδες και τραγούδια και ανέμοι γίνονται τσέρκουλα και πάνε.

Πιστεύω ακόμα ότι ζω σ' ένα όνειρο, και μόλις ανοίξω τα μάτια μου θα βρεθώ και πάλι, μέσα στη πραγματικότητα, αλλά μου είναι αδύνατο να υπάρξω μες στην ανυπαρξία του κόσμου... τελικά αρχίζω να συνηθίζω αυτό το μέρος. Τα φτερά μου με βαραίνουν, οι ώμοι μου δεν τα αντέχουν πια, θα τα κόψω να γεμίσει η πλάση άσπρα πούπουλα, καθένας να βρει το δικό του. Θαρρείς πως

ανήκω κι εγώ σ'αυτή τη φυλακή είναι ζωγραφισμένη με σχέδια αιώνων και μουσικές... ένα γυάλινο δωμάτιο γεμάτο προίηση και γεύσεις. Τάχα να κυλούν οι μέρες ή να μην υπάρχει χρόνος εδώ; Δεν έχει σημασία, δε θυμάμαι τίποτα, ζω το τώρα, και τώρα βρίσκομαι εδώ και προσπαθώ να αξιοποιήσω και να εκτιμήσω ό,τι μου δίνεται, οτιδήποτε κι αν είναι, το χρειάζομαι. Κάποιος με φυλάει, νιώθω να κινούμαι σε όρια, οριοθετημένη πορεία και κατεύθυνση. Το μυαλό μου όμως είναι ελεύθερο, όπως και η ψυχή μου...

Μπορώ να πάω όπου θέλω, και εγώ και αυτός που με προσέχει. Έτσι, γιατί αυτή η φυλακή δε σου επιτρέπει φωτιές στα σωθικά, δε σε αφήνει να ζήσεις, δεν μου κάνει καλό... μένουν πολλά ακόμα μπροστά μου, και τα βλέπω να αχνοφαίνονται, ξέρω ότι μπορώ να τα αγγίξω. Φεύγω λοιπόν από εδώ, γοητευμένος αλλά με τον αρχικό μου σκοπό να νικάει τη βασανιστική μαγεία αυτού του δωματίου, παρ'όλο που δεν τον θυμάμαι, χορεύει μες στο κεφάλι μου, σημάδι για φτερούγισμα. Συνεχίζω το ταξίδι!». Κλείνοντας το γράμμα, σφάλισε τα μάτια και ένας αέρας από πουθενά και από παντού του χάϊδειψε νευρικά το πρόσωπο.

Βρισκόταν μπροστά σε μια πόρτα, στεκόταν εκεί κοιτάζοντας ένα παιδί που μετρούσε τραγουδιστά τα άδεια όνειρά του.

—Με θυμάσαι; του είπε το παιδί.

—Έχουμε γνωριστεί; απαντάει εκείνος.

—Είμαι εσύ, είμαι εγώ, είμαι ο κλειδοκράτορας της μισής επιστροφής, ο ιχνηλάτης του ωκεανού των πιο ακριβών σου ονείρων, αυτός που θα σε οδηγήσει στο πουθενά και στο παντού, στο τώρα και το ποτέ!

Μόνο αν μου πεις εσύ θα ανοίξω αυτή την πόρτα που σε θάμπωσε για να περάσεις. Κάνε την επιλογή σου χωρίς να κοιτάς πίσω ή μπροστά.

Εκείνος σήκωσε ψηλά το κεφάλι, με μια έκφραση γαλήνης στο πρόσωπο: «Θα συνεχίσω. Ψυχή μου γίναμε ένα, βρήκα τη νιότη μου, μίλησα μαζί της, δεν μπορεί να είναι κακό... νιώθω ηρεμία και σαν κάτι να στάζει απ'τα μάτια μου», σκέφτηκε, και ακουμπώντας τα χέρια του στα μάτια του, είδε πως κυλούσαν πελάγη και αίμα και πουλιά, δάκρυα, κοχύλια και αέρας... ήταν φτιαγμένα διαμάντια τα όνειρά του· όχι πια σκόνη και λάσπη... όνειρα με αληθινά φτερά... μυρωδιά αιωνιότητας!

«Άνοιξέ μου», είπε στο παιδί, «πήρα την απόφασή μου. Ξέρω ποιος είσαι και επιτέλους, ξέρω ποιος είμαι». Η πόρτα χωρίστηκε στα δύο, το παιδί μάζεψε τα άδεια όνειρά του και αφού τα σκόρπισε στους αιθέρους, εξαφανίστηκε.

Εκείνος προχώρησε με βλέμμα καθαρό και την ψυχή του καλά ριζωμένη μέσα του. Στον κόσμο που ξανοίχτηκε μπροστά του, συνάντησε πολλούς ανθρώπους, εικόνες και αποχρώσεις.

Κάπου εκεί, το βλέμμα του στάθηκε σε έναν γέρο. Ο ηλικιωμένος καθόταν σε μια γωνιά, μόνος, με τα χέρια σταυρωμένα. Εκείνος, ένιωσε το μυαλό του να έλκεται από κάτι, σαν από μαγνήτη, γ'αυτό στάθηκε μπροστά στο γέρο, χωρίς να έχει κάτι συγκεκριμένο να του πει ή να του δείξει, κι έτσι απλά γονάτισε μπροστά και άρχισε να του μιλάει: —Τι υπάρχει μέσα στο κεφάλι σου; Τα μάτια σου έμοιαζαν να μου μιλούν... έχεις σημάδια στην πλάτη και στα πλευρά σου και φαίνεται να κρατάς την καρδιά σου στα χέρια σου. Δεν είσαι ζητιάνος, ούτε ικετεύεις για κάτι... σε νιώθω κοντά μου, η ψυχή σου ζεσταίνει τον κύκλο που έχεις φτιάξει για τον εαυτό σου και μοιάζεις σαν...

—Δεν καταλαβαίνεις τίποτα; (τον διέκοψε ο ηλικιωμένος άρχοντας).

Είμαι εσύ, είμαι εγώ, είμαι το παιδί της πόρτας και το μέλλον των ονείρων σου. Είμαι ο μάγος των δικών σου ονείρων και λογισμών. Τα σημάδια στα πλευρά και στην πλάτη μου είναι ό,τι απέμεινε απ'τα κατάλευκα φτερά σου και το πούπουλο, που νομίζεις ότι έχασες, βρίσκεται μέσα στα χέρια μου μαζί με την καρδιά μου! Γερνάς άνθρωπε, γερνάς... πέφτουν τα φτερά και ασπρίζουν τα μαλλιά σου... κοιτάς γύρω σου και τίποτα δεν είναι ίδιο, ούτε καν το ίδιο σου το περπάτημα σ' εκείνον το διάδρομο με τα σκορπισμένα ροδοπέταλα από ομορφότερα χρόνια. Άνθρωπε μάθε να γερνάς· στ' αυτιά σου μόνο ένα βιολί που κλαίει, και στα μάτια σου σπασμένος ο ουρανός με τα σύννεφα, τα αστέρια του και τα λευκά πουλιά του. Στα χέρια σου κρατάς ένα πούπουλο και μια καρδιά από παλιά. Και να τώρα! Μπροστά μου εσύ, η κρυφή μου ελπίδα, ο κυνηγός των χαμένων κυμάτων, ο ευαίσθητος ταξιδευτής του απείρου και του μακρινού ορίζοντα... βλέπω την πυρκαγιά στα μάτια σου· είναι αυτή που ζεσταίνει την ψυχή μου που με τη σειρά της θερμαίνει τον κύκλο μου. Δώσε μου το χέρι σου και στην άκρη των δαχτύλων σου βάλε την ψυχή σου... όχι αυτό που εσύ αποκαλείς ψυχή αλλά που πραγματικά είναι ψυχή σου...

—Μα, όσα ένιωσα εκεί...έξω απ' την πόρτα, έγινα ένα με ...

—Με αυτό που εσύ αποκάλεσες ψυχή, με αυτό που προσάρμοσες εσύ σε σένα τον ίδιο και σου επέτρεψε να νιώσεις ό,τι ένιωσες. Δώσε μου λοιπόν το χέρι σου...

—Είσαι αλαφροίσκιωτος ή απλά σοφός; Ή μάλλον είμαι αλαφροίσκιωτος ή ...

Ο γέρος του άρπαξε το χέρι, είχε πολλά χρόνια στην ψυχή του για να απαντάει σε τέτοιου είδους ερωτήσεις. Τότε τα φτερά εκείνου τινάχτηκαν και ήταν ακριβώς εκείνη η στιγμή που θα έδειχνε αν θα έσπαγαν ή θα τιθάσσευαν τους αιθέρες.

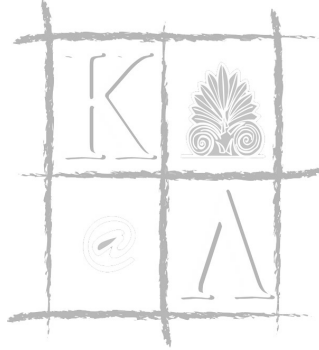
—Είδες, νέε μου ήρωα; Πετάς, με το μέλλον στα χέρια σου και το παρελθόν στα δάχτυλα των ποδιών σου... είσαι ελεύθερος και πραγματικά ξεχωριστός, είσαι μια ολότητα με αρχή, δίχως τέλος. Εδώ ανήκεις... τα αδέρφια σου είναι τα ουράνια σώματα, έχεις φτερά... ξαναγεννήθηκες μέσα απ' το πούπουλο που χρόνια κουβαλούσες μαζί σου, έσπασες τη φυλακή της μνήμης σου και κουβαλάς τον εαυτό σου στα πάλλευκα φτερά σου... η θέση σου είναι εδώ!

—Θα παίξω βόλους με τους γαλαξίες! Είμαι μέρος του σύμπαντος. Είμαι εγώ το πριν, το τώρα και το μετά... η απόλυτα δική μου πραγματικότητα... Θα μείνω.

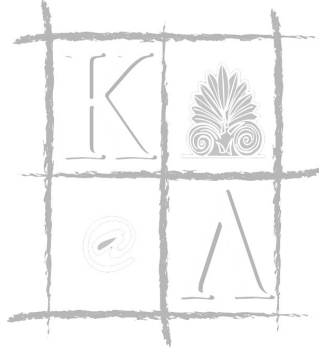
Την επόμενη μέρα, ο άντρας που κοιμήθηκε, βρέθηκε με ένα επιδεικτικό χαμόγελο στα χείλη. Στα κλειστά βλέφαρά του ξεχώριζες ένα δράκο νικημένο. Όσοι τον γνώριζαν καλά, κοίταξαν στα χέρια του για το πούπουλο, δε βρήκαν τίποτα... χαμογέλασαν... θυμήθηκαν ό,τι έλεγε:

«Θα κοιτάμε πάντα τις παιδικές ψυχές των πιο κόκκινων Νοέμβρηδων... των δικών μας χιονισμένων τόπων! Και κάπου εκεί, ένα ποδήλατο χωρίς αναβάτη, να τσουλάει σπασμένο, διαλαλώντας και τινάζοντας ψηλά τις ζωές μας. Τελικά τι να έγινε εκείνη η ευτυχία των στιγμών; Εκείνο το πιάνο που ηχούσε σαν σταγόνες σε βροχερό τζάμι άραγε να έπαιξε για όλα ή για τίποτα... για πολλά ή για κανένα; Στα «μπορεί» θα απαντάμε όχι ή ναι και στα «πρέπει» ένα «ίσως» με τις πιθανότητες που το συνοδεύουν... μια συνοδεία από παλιά, χρυσά φτερά και δάκρυα που φτάνουν ως την άκρη του δικού μας ήλιου». Κατάλαβαν... ζούσε ήδη τα όνειρά του.

Νοέμβρης 2003.

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ